

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

Fericitii cei curati cu inima, ca aceia vor vedea pe Dumnezeu

In această poruncă, Domnul, fericiindu-i pe cei curați cu inima, ne îndeamnă pe toți să ne îngrijim de agonisirea curăției inimii, care este locașul vieții, după cuvântul Scripturii: cu toată paza păzește inima ta, că dintr-acestea sunt ieșirile vieții (Pilde 4, 23), și de ea depind bucuriile și întristările noastre, mulțumirea și nemulțumirea noastră.

Sunt printre cei ce trăiesc pe pământ vreunii curați cu inima? In Noul Testament, în împărăția harului, sunt, bineînțeles, oameni curați cu inima, știuți de Domnul, precum s-a zis: cunoscut-a Domnul pe cei ce sunt ai Săi (II Tim. 2, 19), și arătați uneori oamenilor. Așa sunt sfinții lui Dumnezeu, care încă din timpul vieții pământești au fost proslăviți de El cu darurile străvederii și minunilor, și toți cei fără de răutate și smeriți cu inima. De vreme ce Domnul îi fericește pe cei smeriți cu inima, fără îndoială că sunt pe lume și asemenea oameni, dar curăția inimii este foarte rară, la fel ca aurul curat, ca pietrele scumpe; rari sunt acum, dar și mai rari au fost în vremea Vechiului Testament, când israilitenii trăiau sub lege, nu sub har, și cea mai mare parte a oamenilor era împotmolită în închinarea la idoli. Toți oamenii se zămislesc și se nasc în fărâdelegi; numai harul lui Dumnezeu înlătură aceste fărâdelegi și îi face pe unii, care sunt vrednici, vase ale sale alese, curățindu-le inimile și sufletele. Iată, s-a atins aceasta de buzele tale, și va șterge toate fărâdelegile tale, și păcatele tale le va curăți (Is. 6, 7), i-a zis serafimul de flacără lui Isaia, care fusese ales proroc, atingându-se cu cărbunele aprins de gura lui, și prin atingerea aceea a fost înlăturată necu-răția omului lui Dumnezeu. Cine ar putea să scoată ceva curat din ceea ce este necurat? - strigă multpătimitorul Iov, și continuă: nimeni (Iov 14, 4). *(continuare in paginile 2-3)*

LITURGICAL PROGRAM OF THE WEEK NOVEMBER 16 - 22

Wednesday, November 18 : The Akathist of Saint George 6.30 PM

Friday, November 20 : **HOLY UNCTION** 6:30 PM

Saturday, November 21 :

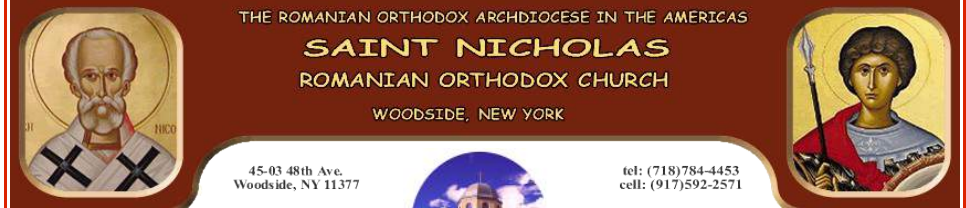
THE ENTRANCE OF THE THEOTOKOS

Matins, Divine Liturgy 8:30 AM

Vespers 6.30 PM

Sunday, November 22 : Matins and Divine Liturgy 8:30 AM

Preot Paroh Marius Daniel Dumitrescu
718 784 4453 – fix ; 917 592 2571 – mobil

EVANGHELIA DIN DUMINICA A 25-A DUPA RUSALII

În vremea aceea a venit la Iisus un învățător de lege, ispitindu-L și zicând: Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața de veci? Dar Iisus a zis către el: Ce este scris în Lege? Cum citești în ea? Iar el, răspunzând, a zis: «Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din toată puterea ta și din tot cugetul tău, iar pe aproapele tău, ca pe tine însuși». Atunci Iisus i-a zis: Drept ai răspuns; fă aceasta și vei fi viu. Dar el, voind să se îndreptățească pe sine, a zis către Iisus: Și cine este aproapele meu? Iar Iisus, răspunzând, a zis: Un om cobora de la Ierusalim la Ierihon, și a căzut între tâlhari, care, după ce l-au dezbrăcat și l-au rănit, au plecat lăsându-l aproape mort. Din întâmplare, un preot cobora pe calea aceea și, văzându-l, a trecut pe alături. De asemenea și un levit, ajungând în acel loc, venind și văzând, a trecut pe alături. Iar un samarinean, mergând pe cale, a venit la el și, văzându-l, i s-a făcut milă și, apropiindu-se, i-a legat rănilor, turnând pe ele untdelemn și vin; apoi, punându-l pe asinul său, l-a dus la o casă de oaspeți și a purtat grijă de el. Iar a doua zi, scoțând doi dinari, i-a dat gazdei și i-a zis: Ai grijă de el și, ce vei mai cheltui, eu, când mă voi întoarce, îți voi da. Deci, care dintre aceștia trei ți se pare că a fost aproapele celui căzut între tâlhari? Iar el a răspuns: Cel care a făcut milă cu el. Și Iisus i-a zis: Mergi și fă și tu asemenea. *(LUCA 10, 25 - 37)*

Fericiți cei curăți cu inima,ca aceia vor vedea pe Dumnezeu

Și atunci, de unde această necurăție de obște a păcatului în oameni, dacă ei sunt zidiți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, iar Dumnezeu este preacurat și preasfânt? De la diavolul, frații mei, de la diavolul, care și este numit cel mai des în Scriptură„, duh necurat", iar în rugăciunile bisericești, și anume în cea de alungare a duhului rău, este numit „duh străin, întinat și spurcat". El, acest duh necurat, s-a făcut după căderea sa de la Dumnezeu vas spurcat a toată necurăția păcatului, a spurcat la început cu suflarea sa necurată inimile primilor oameni și, molipsind adânc cu necurăția păcatului toată ființa lor, tot sufletul și tot trupul lor, dă mai departe această necurăție întregului lor neam, până la noi și mai departe, și îi va spurca, mai ales pe cei nechibzuiți și necredincioși, până la sfârșitul veacului, cum i-a zis sfântul înger Sfântului Apostol Ioan în Apocalipsă: Vremea este aproape. Cine e nedrept, să nedreptățească înainte. Cine e spurcat, să se spurce încă. Cine este drept, să facă dreptate mai departe. Cine este sfânt, să se sfințească încă. Iată, vin curând și plata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după lucrarea lui

Așadar, necurăția inimii vine de la diavolul, altfel spus de la prima cădere în păcat a oamenilor, după care toți oamenii s-au făcut cumva robi ai lui - și această necurăție a păcatului este atât de mare, s-a înrădăcinat atât de adânc în inimile omenești, este atât de greu să scăpăm de ea, încât chiar sfinții lui Dumnezeu, care toată viața lor au privegheat asupra tuturor mișcărilor și gândurilor inimii lor, simțeau în ei din când în când valuri sau furtună de gânduri viclene, spurcate și hulitoare și se rugau Domnului și Preasfintei Născătoare de Dumnezeu să îmblânzească aceste valuri, să potolească această furtună demonică; ea este atât de mare, încât, în pofida deselor noastre rugăciuni, a harului Tainelor și a cugetării noastre la Cuvântul lui Dumnezeu și la toate pedepsele cu care Dumnezeu ne cercetează pentru necurăția noastră păcătoasă, ea rămâne în noi și va trăi împreună cu noi până la mormânt - iar în unii, spre rușinea omenirii, se vedește chiar înainte de moarte cu o obrăznicie și nerușinare deosebite. Celui necurat toate i se par, adeseori, necurate, fiindcă are mintea și conștiința spurcate. Domnul, Cunosătorul inimilor, spune că dinlăuntru, din inimă, din inima omului, ies cugetele cele rele, desfrânările, hojiile, uciderile, preacurvia, lăcomiile, vicleniile, înșelăciunea, nerușinarea, ochiul pizmaș, hula, trufia, ușurătatea: toate aceste rele ies dinăuntru și spurcă pe om (Mc. 7, 21-23). Iată din ce este alcătuită necurăția inimii! Ea este un mărciniș care-l împunge pe om lăuntric, nedându-i liniște; este o țepușă pe care este dureros pentru om să calce și pe care totuși este adeseori bucuros să calce; este un nor întunecos, o beznă în suflet, care ascunde de om calea adevărată și mântuitoare a lui Dumnezeu, pe care omul trebuie să meargă spre scopul menit lui; este, în sfârșit, bubă a păcatului, care acoperă și roade inima noastră. Pentru curățirea inimii noastre este nevoie de mari osteneți și necazuri, de lacrimi dese, de necontenită rugăciune lăuntrică, de înfrânare, de citirea Cuvântului lui Dumnezeu, a scrierilor și Vieților sfinților lui Dumnezeu, însă mai cu seamă de deasa pocăință și împărtășire cu Preacuratele Taine și cercetarea de sine zilnică; este nevoie de cugetarea la curăția întru care a fost zidit omul și la felul cum a intrat în lume întinăciunea păcatului, la asemănarea și chipul lui Dumnezeu din noi și la îndatorirea noastră de a ne asemana Chipului nostru dintâi, Arhetipului nostru, Preacuratului Dumnezeu, la răscumpărarea noastră cu neprețuitul Sânge al Fiului lui Dumnezeu, la înfierea noastră în Iisus Hristos, la porunca ce ni s-a dat de a fi sfinți în toată petrecerea vieții (I Pt. 1, 15); este nevoie de cugetarea la moarte, la Judecată și la focul gheenei. Este nevoie de mari necazuri, fiindcă acestea tămăduiesc boala păcatului, ard mărcinișii patimilor. Prin multe necazuri se cuvine nouă a intra întru împărăția cerurilor (Fapte 14, 22), zice Sfântul Apostol Pavel, și toți sfinții au îndurat mari necazuri pentru a dobândi curăția inimii, și nimeni n-a fost încununat fără necazuri: unii au suferit tot felul de chinuri de la prigonitori, alții s-au chinuit și împovărat din propria voie cu postul, cu privegherea, cu ostenețile trupului cu culcarea pe pământul gol; au fost întotdeauna

trezvitori la rugăciune și cu buna mireasmă a acesteia au alungat orice bântuire spurcată a păcatului; s-au împărtășit des cu Sfintele Taine, care sunt cel mai puternic mijloc de curățire, sfințire și înnoire a sufletului și trupului; au cugetat mereu la Cuvântul lui Dumnezeu, la cele dumnezeiești. Unora le curgeau lacrimi necontenit, ca, de pildă, Sfântului Efreem Șirul. Avem deosebită nevoie de lacrimi neprefăcute, din adâncul inimii, fiindcă acestea curăță întinăciunile inimii. Dă-mi, Hristoase, picături de lacrimi, care să-mi curățească necurăția inimii mele, se roagă Domnului sfinții lui Dumnezeu.

Dă-mi izvoare de lacrimi să curgă neîncetat din ochi din destul, care să mă spele pe mine tot, din creștet până la picioare, ne rugăm în canonul îngerului păzitor, ca îmbrăcându-mă în haina mai albă decât zăpada a pocăinței să intru în camera lui Dumnezeu. Pe Domnul roagă-L, sfinte îngere, să-mi dea dar izvorător de lacrimi, ca să se curățească inima mea cu acelea și să vadă pe Dumnezeu. Și toți cei ce au plâns pentru păcatele lor știu din proprie experiență că lacrimile ajută foarte mult la curățirea, liniștirea și fericirea inimii, deoarece odată cu ele curge, ca să zic așa, păcatul afară din inimile noastre; după ele vine liniște și odihnă a conștiinței și o anumită bună mireasmă și bucurie duhovnicească: omul îl vede în sine cu ochii minții pe Dumnezeu, Care curățește toate fărădelegile lui și îl miluiește nespus. Tocmai atunci cunoaște omul din proprie experiență cât sunt de fericiți, de liniștiți și de mulțumiți cei curăți cu inima, fiindcă nu-i roade conștiința, nu-i chinuie păcatele, care din nesfârșita milostivire dumnezeiască le-au fost iertate, și ei simt lăuntric că se odihnesc în Dumnezeu, Izvorul fericirii, și Dumnezeu Se odihnește în ei. Fericiți cei curăți cu inima. Așadar, inima curată este izvor îmbelșugat de liniște și de bucurie neîncetată; când privește orice lucru bun, orice zidire a lui Dumnezeu, cel curat cu inima se bucură și se veselește lăuntric, deoarece în toate fapăturile vede pecetea bunătății, înțelepciunii și atotputerniciei Făcătorului; fericit este și în sine, deoarece curăția inimii și, îndeobște, mila lui Dumnezeu, pe care o simte, îl veselesc, iar și mai mult îl mângâie bunătățile cele viitoare, făgăduite, pe care ochiul nu le-a văzut și urechea nu le-a auzit (I Cor. 2, 9), a căror cheazășie o are în inima sa. Dimpotrivă, jalnici sunt cei ce au inimă necurată: aceasta este pentru ei izvor de necontenit necaz, deși par că se veselesc; este izvor de frici și de temeri, fiindcă păcatele și patimile le rod ca niște viermi inima, conștiința îi mustără, nedându-le liniște, și tainica presimțire a Judecății lui Dumnezeu îi înfricoșează. Fericiți cei curăți cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu; fericiți, de o sută de ori fericiți, cei curăți cu inima, mai ales fiindcă Il vor vedea pe Dumnezeu față către față în veacul ce va să fie, căci e firesc ca cei cutați să îl vadă pe Cel curat, așa cum e firesc ca ochiul curat să vadă lumina.

Dacă ne simțim foarte fericiți încă din viața aceasta, dacă, lăsând toate cele pământești, ne dăruim desăvârșit rugăciunii și stăm de vorbă cu Dumnezeu ca niște copii cu tatăl lor, chiar dacă nu-L vedem cu ochii trupești, ci doar ca în oglindă, prin ghicitoră, dacă și în această viață părem adeseori a ne topi de umilintă din pricina simțirii vii că Dumnezeu este de față, ce să mai spunem de drepti, de cei curăți cu inima, atunci când îl vor vedea pe Dumnezeu față către față în veacul de dincolo, atunci când îl vor vedea pe Cel ce este Izvorul luminii și fericirii veșnice pentru toate cetele îngerești, pentru toți strămoșii, prorocii, apostolii, ierarhii, mucenicii, cuvioșii și toți sfinții? Prin cine trăiește și se veselește toată făptura din cer și de pe pământ? Cu adevărat, aceasta va fi o fericire nepovestită, o dulceață nemărginită - acolo (în cer) unde este glasul cel neîncetat al celor ce prăznuiesc și nespusa dulceață a celor ce văd pururea" frumusețea cea nespusă a slavei Tale

Așadar, frații mei, să ne îngrijim toți a dobândi inimă curată prin lacrimi de pocăință, prin priveghere, prin rugăciune, prin înfrânare, prin deasa cugetare la Cuvântul lui Dumnezeu, și să sârguim a lepăda din inimile noastre orbirea patimilor, ca să-L vedem pe Hristos Dumnezeu, Mântuitorul sufletelor noastre.